ÎN 7 ZILE

• AM PIERDUT, PRIN ILIE NĂSTASE, UN „BALON D'OR"?... • FOTBALUL FEMININ ÎȘI RECLAMĂ CRONICARELE • ITALIA, CA O MINGE: SARE DE LA LOCUL OPT LA LOCUL ÎNTÎI • CUPA INTERCONTINENTALĂ, FĂRĂ SARE • NU NE UMFLĂM, NU NE DESCURAJĂM • „LA MULȚI ANI!"

Fără un elogiu la adresa lui Ilie Năstase nu putem relua, în acest an, rubrica noastră. Fotbaliștii îi adresează sportivului numărul 1 al lui 1971 cele mai calde felicitări și-l asigură de toată dragostea, admirația și stima lor. Dar „Nasty" nu se va supăra dacă-i comunicăm, deocamdată neoficial, că la masa prietenească pe care F.R.F. a oferit-o, în ajunul Anului Nou, fotbaliștilor din lotul național, cîțiva dintre „tricolori", au cam declarat că, la sfîrșitul lui '72, **numai „Trofeul revistei Fotbal" ar fi cam puțin pentru ei...**

Să înțelegem că fotbaliștii declanșează anul acesta ofensiva asupra **Cupei C.N.E.F.S.?** În definitiv, credeți că, în decembrie viitor, publicul i-ar putea refuza lui Iordănescu locul întîi în clasamentul celor mai buni sportivi ai anului, după două goluri înscrise de el în finala Campionatului european?

Ar aplauda — sîntem siguri — din toată inima, și Ilie Năstase. Acest Ilie Năstase care, săptămîna trecută, își anunțase la un moment dat participarea la meciul de minifotbal din sala Dinamo, unde era așteptat „în reprezentație" alături de Pîrcălab și de Voinea: acest Ilie Năstase care jonglează uluitor mingea de tenis **cu piciorul**; acest Ilie Năstase care, cu ani în urmă (spun antrenorii centrului de juniori de la Steaua), juca fotbal cel puțin la fel ca Deleanu și Gigi Tătaru, internaționalii de azi; acest Ilie Năstase pentru care fotbalul a rămas un „violon d'Ingres".

Marele talent sportiv Ilie Năstase s-a realizat însă, plenar, în tenis.

Dar, cine știe dacă — umblînd după o „salatieră" — n-am pierdut, prin Nasty, un „Balon d'or" sau o „gheată de aur"!...

O cititoare a revistei noastre care s-a recomandat la telefon drept componentă a uneia din cele 15 echipe participante la campionatul feminin al Capitalei (probabil **„Traviata"**, pentru că vocea îi părea cam stinsă...) se declara entuziasmată de articolul despre Ilie Năstase semnat de o ziaristă de rară distincție, **Felicia Antip**, apărut în numărul festiv al „Sportului", și — pornind de la sensibilitatea cu care autoarea mai sus citată a reușit să prindă în cîteva fraze „fenomenul sportiv Năstase" — ne reproșa nu numai **că** noi scriem prea puțin despre „noul val" pe care-l reprezintă fotbalul feminin ci și — mai ales — exclusivismul nostru, al bărbaților, în materie de cronică sportivă. Spunea interlocutoarea noastră: **„Fotbalul feminin n-are, oare, dreptul la o... Ioana Chirilă, la o... Cristina Țopescu sau o... Marusia Popescu? Și dacă le-ar avea pe ele, de ce n-ar tinde** (n.n.: treaptă superioară!) **și spre o... Eugenia Barbu și, pentru echilibru, o.. Adriana Păunescu?"**

Că noi ne ocupăm prea puțin de fotbalul feminin, este poate, adevărat. Dar nu-i mai puțin adevărat că penuria de comentatoare sportive se resimte și-n alte ramuri. Dacă stăm și ne gîndim bine, în întreaga noastră presă sportivă, în afară de **Nușa Demian** (remarcabilă, de altfel, nu numai prin singularitatea ei) care nu face decît... să confirme regula, alte cronicare de sport nu mai avem. Și culmea e că nu puține sînt sporturile în care, la un moment dat sau cu precădere azi, sub raportul performanțelor stăm, la fete, mai bine decît la băieți. Fără pretenții de analiză completă, citățm: atletism, scrimă, canotaj academic, gimnastică, popice, tenis de masă.

N-avem sentimentul că sîntem niște uzurpatori dar adevărul e că pe această temă sînt de făcut unele reflecții.

Toate anchetele de sfîrșit de an au un coeficient, mai mic sau mai mare de relativitate. Ca să afirmi că nu greșești clasîndu-l pe portarul **x** înaintea atacantului **y** sau pe șahistul **z** înaintea boxerului **w** îți trebuie o mare doză de suficiență sau, în cel mai bun caz, de curaj. Anchetele trebuie deci privite așa cum sînt (și cum vor fi totdeauna și de acum înainte) și respectate pentru că sînt, în definitiv, păreri, opinii, chiar dacă ele nu concordă cu ale noastre.

Asta însă nu înseamnă că n-ai voie să te miri că, de exemplu, **echipa națională a Italiei apare** (într-o anchetă internațională organizată de ziarul „Sport" din Belgrad, cu participarea a 50 de ziariști din mai multe țări) **pe primul loc din Europa** în anul care a trecut, pentru ca o doua zi să citești în clasamentul revistei franceze „France Football" că **aceeași echipă a Italiei ocupă doar locul 7—8 pe continent.**

Și pentru că vorbim despre anchete să reținem o plăcută concordanță de opinii. Nu de mult, agenția vest-germană S.I.D. din Düsseldorf clasa România pe locul 6 între echipele europene; ancheta franceză la care ne refeream cîteva rînduri mai sus consideră că noi împărțim locurile 5—6 cu Belgia.

Brian Glanville, comentator de fotbal de reputație internațională, scria recent un articol intitulat **„Cupa intercontinentală — o competiție compromisă?"**. Nu vom relua argumentația colegului nostru britanic, dar — spunîndu-ne și noi punctul de vedere — nu vom face altceva decît să **excludem semnul de întrebare din titlul materialului** lui Glanville.

Pentru că în această privință sînt cîteva lucruri limpezi:
• această [illegible] **făscut exclusiv din rațiuni [illegible]licitare și financiare**, de[illegible] lipsește seva sportivă, suportul principal al oricărei întreceri, este doar o șapcă pusă inutil peste o căciulă; • edițiile anterioare, **marcate de grave incidente**, de adversități care au cunoscut forme de exprimare adesea frizînd barbaria, au fost — prin aceasta — aproape an de an compromise; • de trei ani, fotbalul cel mai reprezentativ al Americii de Sud, **cel brazilian, absentează de la competiția continentului de peste Atlantic**, așa încît mult discutatul duel europeano-sud-american pentru supremație nu aduce decît niște satisfacții oricînd contestabile; • un club ca Ajax Amsterdam, care nu se poate plînge de „baza materială" a sa, **refuză** diplomatic să joace cu Nacional Montevideo, ceea ce probează slăbiciunea argumentelor de interes pur competițional, sportiv sau tehnic și confirmă ca element propulsor exclusiv al competiției, latura financiară; • soluția găsită anul acesta, cu **Panathinaikos** în finală, respectiv cu Surpis, Kapsis și Mitropoulos, purtători de steag ai fotbalului european, lasă loc atîtor comentarii încît, pînă la probe contrare, zău, nu putem să mai menținem nici măcar cu caracter provizoriu semnul de întrebare din titlul lui Glanville...

Ancheta asupra „repartiției" celor patru locuri din turneul final al Campionatului Europei, publicată zilele trecute de „Sportul" care s-a adresat celor opt antrenori ai echipelor calificate în sferturi, nici nu ne umflă, nici nu ne descurajează. **Dintre cei opt consultați, doi** (iugoslavul Vujadin Boșkov și sovieticul Valentin Nikolaev) **se pronunță efectiv, acordînd un loc României; cel de-al treilea** (Alf Ramsey, care probabil n-a uitat emoțiile prin care a trecut la Guadalajara, cînd a tremurat o repriză și jumătate pînă la golul lui Hurst) **nu răspunde net, socotind că toate cele opt calificate au șanse reale.**

Ca să fim sinceri, nouă ne-a plăcut cel mai mult răspunsul lui Ramsey. Și nu numai pentru că nu poți ignora faptul că înainte de a pronostica trebuie să aștepți un lucru esențial, cum este tragerea la sorți, ci și pentru că ni se pare **cel mai cuminte**. După cum, la fel de **cu minte** ni se pare și răspunsul lui Angelo Nicolescu, care nu „se aruncă" niciodată...

În orice caz discuții mai fundamentate vor începe în curînd. De azi într-o săptămînă...

A început de an, ne-au sosit la redacție zeci de felicitări.

Pe ilustrate care de care mai frumoase, pe cărți de vizită, pe telegrame, am citit cuvinte calde, urări de Anul Nou, adresate revistei noastre sau, personal, redactorilor săi.

Tuturor celor care nu ne-au uitat, care ne-au adresat gîndul lor de prietenie și apreciere, jucători, antrenori, arbitri, conducători de cluburi, corespondenți sau colegi de profesie le adresăm pe această cale cele mai calde mulțumiri și le urăm, la rîndul nostru, un an fericit, sănătate și multe succese.

Radu URZICEANU

Carnet

ANCHETE

de EUGEN BARBU

De data aceasta, alegerea celui mai bun fotbalist al anului a căpătat un accent dramatic. Lupta dintre Dobrin și Dumitru a luat aspectul unei partide de box, în care mai ales punctele au contat, într-atît de strînsă era întrecerea.

Aș dori să profit de acest prilej, pentru a vorbi despre cei doi fotbaliști și de încă alții...

Mi s-a cerut, ca fiecăruia, un clasament al celor mai buni (cinci la număr pe acest an) și mărturisesc că nu mi-a trecut nici măcar o clipă prin gînd să-l plasez pe fotbalistul piteștean în plutonul de vîrf. S-ar părea că o antipatie necașteptată însoțește gîndurile mele legate de Dobrin, dar nu există eroare mai mare. Cred, ca orice iubitor al sportului cu balonul rotund, că **perla Argeșului** este un mare, un foarte mare fotbalist român din familia Petschovski, cu deosebirea că arădeanul era un exemplu de conștiinciozitate iar piteșteanul unul de boemie dusă la limite. Nu-mi place la Dobrin (deși nu e un egoist și o spun cu mîna pe inimă) disprețul pentru cei care vor să-l ajute să realizeze întreaga imagine despre sine, valoarea sa ca fotbalist. Este cu totul deplasat ca un antrenor să vină să-l învețe ce să facă cu mingea pe acest minunat atlet, el are fotbalul în sînge, nu mai poate fi sfătuit. Dar...

Dobrin mai poate afla cîte ceva despre propria sa condiție fizică, despre așezarea pe un teren de fotbal unde se poate face economie de efort. Aici este punctul slab al argeșeanului. El nu are, poate și prin constituție, o forță continuă de a face față cerințelor unui meci, **dispare din joc,** cum se spune cu o expresie consacrată, tocmai atunci cînd e mai mare nevoie de el, deși, iată golul din meciul cu **Cehoslovacia** mă poate contrazice, dar asta a fost o pură întîmplare. Actualul său antrenor mărturisește de curînd că a avut ideea de a-l scoate de la mijlocul terenului și de a-l plasa în față, unde a dat un randament sporit. Să mă ierte Halagian, dar ideea de mai sus a avut-o, înainte de toți... Teașcă! Asta nu înseamnă însă nimic. Cu Dobrin trebuie lucrat mai ales la capitolul dezvoltarea voinței. El este, ca orice mare vedetă, capricios, deși îi place jocul. Are calități excepționale de luptă, amintiți-vă nu stă la pămînt niciodată după ce e cosit pentru a mai dramatiza situația [illegible] care se află, ci reia partida cu aceeași dîrzenie. Dar în mod paradoxal, [illegible] descurajează iute, cînd echipa nu [illegible]nerge, el nu o redresează cum ar putea s-o facă și pentru asta vă amintesc meciurile **Argeșului** în deplasare și o să-mi dați dreptate. E sensibil la reușite imediate, vrea publicul în spate, dorește să fie susținut, ceea ce omenește poate fi înțeles.

Iată de ce eu îl socotesc pe giuleșteanul **Dumitru** cel mai mare produs al anului și nu numai al anului '71 din fotbalul românesc! Dumitru este, înainte de toate, cum mai scriam odată tot aici, un senator al fotbalului, un om previzibil. El nu poate face meciuri slabe pentru că atunci cînd nu poate face un meci bun, se autoelimină de pe teren, dar asta se întîmplă destul de rar. De ce mi se pare că rapidistul merită mai mult decît Dobrin: pentru că este egal cu sine, nu are fluctuații de formă, nu așteaptă nimic de la nimeni, el trăiește fotbalul ca pe o aventură singulară. La club sau la națională, jocul lui Dumitru este singur un spectacol. Cu o condiție fizică ireproșabilă, cu o tehnică, deocamdată unică la noi, autor al celor mai frumoase **pase lungi** pe care le-am văzut în viața mea, jucător de tip englezesc, cu un minunat simț al plasamentului și cu o hotărîre tenace la acroșaj, care-l face practic de netrecut, Dumitru este tipul ideal de mijlocaș. El desface orice atac al adversarului și produce surpriză prin acele **relansări** fără egal ale înaintării. Este un jucător cu **ambele picioare,** lucru rar în fotbalul românesc, unde cei mai mulți, internaționali chiar, au un singur picior (gîndiți-vă numai la Sătmăreanu, să zicem). În sfîrșit, giuleșteanul nu se emoționează, este rece, precis ca un ceasornic elvețian, nu dispără, este și un realizator de înaltă clasă, îl socotesc irezistibil.

Nu vreau să contrazic rezultatul unui scrutin strîns, nu vreau să fiu în opoziție cu titlul decernat de revista ce mă găzduiește. Titlul de cel mai bun fotbalist al anului '71 acordat lui Dobrin mi se pare meritat, dar rămîn la părerea că Dumitru este de departe cel mai mare fotbalist pe care-l avem acum...

PRIM PLAN

VOINEA

IOAN CHIRILĂ

Florea Voinea ar fi putut să fie unul dintre cei mai buni înaintași ai fotbalului nostru. Din păcate, însă, el a întîlnit în drum trei mari obstacole:

1. iluzia unei zile de mai,

2. amintirea „zăpezilor de altă dată",

3. influența teatrului de revistă asupra unor cronicari de fotbal.

Despre iluzia acelei zile de mai 1962 s-a mai scris. A fost iluzia oferită de „generația spontanee" care a cîștigat un turneu (U.E.F.A.) în general la discreția echipelor gazdă. Florea Voinea, care a fost unul dintre cei unsprezece laureați ai finalei, s-a simțit cuprins de vîrtejul „marilor speranțe" pe care tribuna le-a licitat în acea seară de sfîrșit de mai. Iar acest vîrtej n-a întîlnit temperamentul cel mai potrivit aventurii în persoana tînărului sfios din apropierea Ploieștilor.

Urmează transferul la Steaua, și al doilea mare obstacol. Voinea e mereu printre golgeteri, dar amintirea marelui C.C.A. îi conferă un profil de epigon, deși Voinea nu e cu nimic mai prejos față de cei care avuseseră cîndva misiunea mult mai ușoară a conducerii unui mecanism atît de bine rodat.

În toți acești ani, Voinea se bate mereu în prima linie, fără gesturi largi, fără saluturi de toreador în așteptarea aplauzelor. După fiecare gol marcat — și au fost atîtea! — Florea Voinea revine la centru, stingherit parcă de rumoarea tribunelor și de efuziunile coechipierilor. Dar, această timiditate care refuză să exploateze succesul de moment, alimentează tot mai mult ideea că Voinea este un campion al ratărilor. Și astfel se creează al treilea obstacol. Apar cupletе care cîntă... sterilitatea unuia dintre cei mai productivi înaintași români. Sfiosul Voinea acuză din plin această zarvă de cheflii în zori de zi. „Voinicul" începe să fie plimbat pe alte posturi. Devine extremă. Apoi mijlocaș. Revine în centru. În tot acest timp, un singur coechipier îi acordă un credit nelimitat, pentru că înțelege totul. Și acesta este Constantin...

Acum doi ani, Voinea se transferă la Nimes, împreună cu Pîrcălab. Pîrcălab „prinde" mult mai ușor echipa. Voinea are un rival de clasă: cehoslovacul Scherer. Și mai e Vergnes. Treptat, însă, Voinea își demonstrează calitățile...

L-am întîlnit o dată pe Scherer. Mi-a spus: „Îl admir pe Voinea. Ne-am bătut un timp pe același post. Eu am abandonat lupta, ca să nu fiu învins. M-am retras la Avignon, Voinea ar fi venit oricum peste mine".

Într-o seară, la Nîmes, am stat de vorbă cu un fost jucător al echipei, Schwager. E și el un mare admirator al lui Florea: „Voinea are o consistență în joc care poate scăpa doar neinițiaților. Dacă el ar juca în locul lui Vergnes, în prima linie, Pîrcălab ar face din el golgeterul Franței".

La Nîmes, pentru a nu știu cîta oară, Florea Voinea a demonstrat că ar fi putut să fie unul dintre cei mai mari înaintași ai noștri...

ACTUALITĂȚI

CONFIRMAREA MECIURILOR CU FRANȚA

În calendarul echipei noastre naționale este prevăzută în luna aprilie o dublă întîlnire România — Franța, selecționatele A și de tineret. Forul francez a confirmat partidele. Întîlnirea dintre primele reprezentative va avea loc la **8 aprilie la București**, iar cea dintre echipele de tineret la **9 aprilie** într-o localitate din Franța, nedesemnată încă.

TURNEUL LOTULUI OLIMPIC

Se pare că proiectul unui turneu în Africa al selecționatei noastre olimpice a căzut, dată fiind durata lui, ceea ce ar face ca jucătorii să lipsească prea mult de la cluburile lor, în perioada de pregătire în vederea returului. Se preconizează, în schimb, cîteva jocuri în **Grecia, Turcia** sau **Liban**, dacă — bineînțeles — activitatea competițională din aceste țări va permite perfectarea unor jocuri amicale.

PROIECTE ALE UNOR CLUBURI

• **Rapid** tratează mai de mult, după cum am mai scris de altfel, un turneu de iarnă în **Grecia**, la invitația clubului PAOK din Salonic, pentru perioada **10—25 februarie**. Rapid n-a răspuns încă, deoarece așteaptă să vadă ce jucători îi vor fi luați la loturile reprezentative, pentru că clubul elen ține ca Rapid să vină cu echipa sa completă.

• Un turneu ferm contractat are **F.C. Argeș** Pitești: trei jocuri în **Iran**, între 20 februarie — 5 martie, turneu de altfel, aprobat de Biroul Federal F.R.F. În intenția piteștenilor, însă, este ca în drum spre Teheran să perfecteze două jocuri în **Turcia** sau **Israel**, pentru care a început tratative.